

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB26 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB26 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 41.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb26-txt-shoot-n14.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB26:14

#

19 Juni.

Om mig selv.

Forstaaende mig i, at være en oprindelig
Ueensartethed med Andre, ogsaa ved en Pæl i Kjødet
blev jeg i store indre Lidelser Forfatter.

Saaledes havde jeg holdt ud Aar efter Aar, trods
Lidelserne, trods de nye Lidelser: en Pøbel-Forfølgelse:
jeg kan aldrig noksom takke Gud for hvad der blev
gjort for mig.

Da kom 48. Jeg blev løftet paa et Høidepunkt, som jeg
aldrig før havde kjendt, og forstod nu mig selv saa
ganske i det Forbigangne og Tilbagelagte. Saa forstod
jeg det som min Opgave, eller jeg tænkte mig det
saaledes: i reen intellectuel Enthusiasme ganske at
tilhøre den Opgave, at gjøre det tydeligt, hvad Xstd er
– dog uden selv at bestemme ubetinget mit Forhold til
Xstd, derimod i intellectuel Enthusiasme at holde Alt
ud for Ideen.

Saaledes forstod jeg det, og mig i min Ueensartethed.
Jeg vilde saa ud paa Landet for at marquere desto
stærkere.

Dog det skete ikke strax, der vaagnede en
Betænkelighed. Saa begyndte Betænkelighederne.
Om jeg, naar det først engang blev Alvor med
Næringsorg, om jeg saa ikke vilde fortryde at have
marqveret saa stærkt, at jeg ganske havde sluppet
den Mulighed, jeg dog altid havde haft, at faae et
Embede i Kirken. Om det var forsvarligt mod Xstd.,
mod Mskene, om jeg ikke kunde vippe Sagen saaledes
op, at jeg just blev til Fordærvelse for Xstd. Saa
vaagnede igjen stærkt Tanken om hende. Hvis jeg
nemlig slog af i Retning af [at] virke saaledes
intensivt, hvis jeg selv gik ind under Bestemmelse af
at være Xsten, og saa overtog at virke extensivt: saa
syntes mig at hertil igjen vilde svare, at hun blev
indsat i sine Rettigheder.

[a] Det faldt mig nemlig paa, om ikke det Punkt
jeg indtog, der vistnok i een Forstand laae høiere
end det Almdl. med at være Christen, om det dog
ikke, i en anden christelig Forstand, laae lavere,
forsaavidt jeg ikke bestemte mig selv at være
Christen.

Denne Opfattelse gjorde saa sit Indtryk paa mig. Der
gik Tid hen. Men ret kunde jeg dog aldrig beslutte mig
til at gjøre Skridt i Retning af at faae Embede, der var
Noget der holdt mig tilbage, det var mig som var det
en Utroskab mod Gud, at jeg slog saaledes af, men
tillige var jeg saa angest, om det ikke kunde være
Stolthed i mig, at jeg ikke vilde slaae af.

Saa vaagnede der igjen stærkere Indtryk i Retning af, at jeg skulde vove ud, sætte mine Manuscripter ind. Jeg skrev til Bogtrykkeriet, der svarede, at det kunde strax modtage Manuscript. Samme Aften fik jeg først at vide, at Etatsraad Olsen var død. Det forstyrrede mig, det var mig som et Vink i modsat Retning. Men paa den anden Side, der var jo egl. handlet af mig, og det kunde jo just være en Styrelse, at jeg ikke før fik denne Efterretning (hvilken kunde være kommet mig for Øre en Dag eller to tidligere, thi han var død et Par Dag[e] før) for ikke at standses.

Saa vidste jeg hverken ud eller ind. Saa bad jeg til Gud: lad det nu komme til Afgjørelse, jeg trykker, i Spændingen opdrag Du saa mig.

Fra den Tid jeg opgav at gaae ud paa Landet, har jeg lidt meget og paa Maader som jeg ellers ikke har kjendt: Uheld og Plager i alle Livets Ubetydeligheder, dette forøget ved oeconomiske Bekymringer. Nu jeg har jo selv i et senere Øieblik bedet om Opdragelse: og disse Plager ere da ogsaa blevne stærkere efter den Tid.

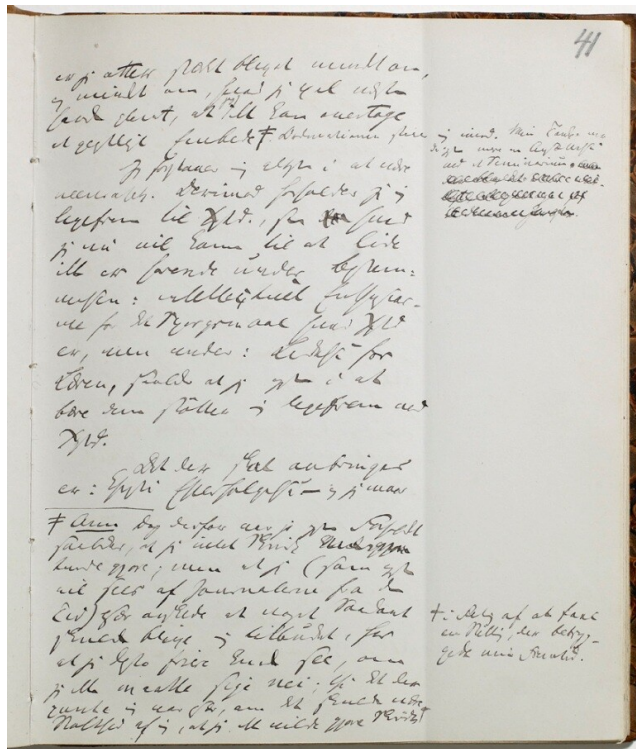
Men udviklet er jeg blevet.

Og nu er jeg kommet tilbage til det Punkt, hvor jeg var i 48 men i en høiere Forstaaelse. Min Ueensartethed

1.a i Retning af at faae en Stilling, der betryggede min Fremtid.

[b] Ordinationen staaer mig imod. Min Tanke var da ogsaa mere en Ansættelse ved et Seminarium. ~~men der blev det atter misligt, at paatage sig at danne Præster.~~

1. Journalen NB26, s. 41. Marginaltilføjelsen NB26:14.b begynder i hovedspalten, og fodnoten NB26:14.1 afsluttes i marginalspalten er jeg atter stærkt blevet mindet om, og mindet om, hvad jeg vel næsten havde glemt, at jeg ikke kan overtage et geistligt Embede¹.

Jeg forstaaer mig altsaa i at være ueensartet. Derimod forholder jeg mig ligefrem til Xstd., saa hvad jeg nu vil komme til at lide ikke er hørende under Bestemmelsen: intellectual Enthusiasme for det Spørgsmaal hvad Xstd er, men under: Lidelse for Læren, saaledes at jeg ogsaa i at bære den støtter mig ligefrem ved Xstd.

Det der skal anbringes er: Christi Efterfølgelse - og jeg maa være som jeg er i Ueensartethed. O, min Gud det var dog Dig, der holdt Din Haand over mig, at jeg ikke i Bekymringens lange Tider gik hen og gjorde Skridt i Retning af Eensartethed og derved forskyldte, hvad stærkt er udtrykt af mig i en af Journalerne fra den Tid som det jeg frygtede, at fordrive et Foster, fremdeles vikledede mig ind i Noget, hvor jeg længere hen vilde opdage idel Plage, fordi jeg ikke hører hjemme deri, og endeligen paadrog at maatte blive protesteret naar jeg ankom i Evigheden.

»Efterfølgelsen« skal anbringes. Men »uden Myndighed« dette er og bliver min Categorier.

Dette er ogsaa skeet, idet jeg i »om min Forfatter-Virksomhed« og i Forordet til to Taler ved Altergangen og senere i Selvprøvelse erklærer mig: at være en Digter. Nemlig »Naaden« er det Afgjørende, men »Efterfølgelsen« skal anbringes, dog hverken jeg ængstes over Evne, eller Andre, derfor er jeg kun »en Digter«, dog har mit Liv allerede længe udtrykt mere end det at være Digter, og udtrykker mere, naar jeg bliver i Ueensartetheden.

Det underfundig-Polemiske, der er Natur-Bestemmelse i mig og uadskilleligt fra mit Væsen, er atter her bevaret. Thi hvor ironisk: der er 1000 Præster, Lærere (det er altsaa noget langt Høiere end kun at være Digter) og hele Befolkningen er lutter Christne (atter Noget som er mere end at være »Digter): og jeg er kun en Digter.

O, min Gud, hvor tydeligt nu Alt staaer for mig, hvor uendeligt meget der dog bliver gjort for mig. Det er ikke Ueensartetheden jeg skal bede mig ud af, det er ikke Opgaven, ak, men jeg skal heller ei have Trygheden, som ligger i at være Eensartet. Nei, jeg bliver i Ueensartetheden. Der bliver jeg hos Dig – og i Sandhed jeg kjender Saligheden deraf, det Eneste, der har ængstet mig, var at [jeg] troede, at muligen var Opgaven en anden, at jeg skulde ud af Ueensartetheden, hvad dog vel ogsaa har hængt sammen med, at jeg ønskede mit Liv betrygget.

Jeg føler ogsaa Mod og Glæde – vel ikke saaledes som i 48 skummende; men da var dog ogsaa Bekymringen for Udkommet fjernere – var jeg i dette Øieblik den frie, jeg vilde atter juble, thi forresten er alt Godt. Dog har jeg i de forløbne Aar lidt saa meget og maa see Opgaven saa alvorligt an, at jeg dog vilde være adskilligt forandret.

Men selv med den oeconomicke Bekymring, som jeg har den, med Forestillingen om, hvad jeg, efter mit Kjendskab til Verden, kan forudsee af Spektakel: jeg føler mig rolig og glad, maaskee i stillere Tillidsfuldhed langt bestemtere end i 48.

1 Anm Dog derfor var jo ogsaa Forholdet saaledes, at jeg intet Skridt turde gjøre; men at jeg (som ogsaa vil sees af Journalerne fra den Tid) især ønskede at noget Saadant skulde blive mig tilbudet, for at jeg desto friere kunde see, om jeg ikke maatte sige nei; thi det der piinte mig var især, om det skulde være Stolthed af mig, at jeg ikke vilde gjøre Skridt^{1.a}